

минало, кога показва дѣйствиѣ, свършено прѣди онова дѣйствиѣ, което ся изражава отъ глагола въ главно-то прѣдложеніе.

Сакаемъ ся относи на сказуемо-то: *останала*, на вопросъ: „кога кошута-та останала и безъ уши?“ и показва обстоятелство временно.— *Чювши* ся относи на сказуемо-то: *заповѣдалъ*, на вопросъ: „кога Геслеръ заповѣдалъ да оковѣтъ Теля въ желѣза?“ и показва обстоятелство временно.

Дѣепричастіе-то, както и всяко нарѣчіе, ся относи на глаголы-тѣ во всички-тѣ наклоненія, времена и лица — и освѣнь времена, никаквы други измѣненія нѣма.

X.

§ 139.

Измѣняватъ ли ся прѣдлозы-тѣ?

Рѣкы-тѣ ся *изливатъ* въ *моря* и *езера*. — *Думы-тѣ*: въ *моря* и *езера*, ся относятъ на сказуемо-то: *ся* *изливатъ*, на вопросъ: „*къдѣ* ся *изливатъ* *рѣкы-тѣ*?“ и показватъ обстоятелство мѣстно. Мѣстно-то обстоятелство е изразено съ винителенъ падежъ съ прѣдлогъ: *въ*. — Прѣдлогъ: *въ*, показва отношеніе-то на *думы-тѣ*: *моря* и *езера*, камъ сказуемо-то: *ся* *изливатъ*.

Прѣдлозы-тѣ показватъ отношенія между *думы-тѣ* въ прѣдложеніе-то и не ся измѣняватъ.

XI.

§ 140.

Измѣняватъ ли ся союзы-тѣ?

Ный *знаемъ*, че *земя-та* е *валчавеста*. — Прѣдложеніе-то: че *земя-та* е *валчавеста*, ся относи на сказуемо-то